

En homenatge...

Cinquanta anys endarrera, Sant Hilari era un poblet petitó, gris i més aviat pobre. La vida era dura, aspre com el terreny que l'envolta. Fora de uns quants camperols, no gaires, la majoria dels treballadors anaven a bosc, uns a fer carbó, altres a tallar arbres... a fer llenya, a treballar el castanyer, matèria prima per la vella i primitiva indústria artesana de fer rodells per la indústria conservera.

Les dones anaven a collir castanyes, i per l'estiu a servir a les torres de la colònia estiuenca. Hi havien un parell o tres d'hotels, i un bon grapat de fondes que només obrien durant la temporada. Qui podia marxava a ciutat, a guanyar-se la vida, dura i difícil, sí, com és a tots els pobles de muntanya.

Es Sant Hilari un poble molt aïllat, amb unes comunicacions, si bé molt pintoresques, difícils i un punt perilloses. Aquest aïllament aparentment perjudicial, ha estat la sort del poble, doncs gràcies a dit aïllament, totes les virtuts característiques de la gent de la nostra terra estaven intactes... i malauradament també tots els defectes, que els tenim, com tothom.

Però un bon dia es va presentar la gran oportunitat, i els hilariencs la varen aprofitar, aquelles virtuts que estaven somortes, es varen desvetllar de cop, i tot el poble a una, es va posar a treballar, sense escatimar

hores ni esforços, posant en joc la tenacitat, la voluntat tradicional dels catalans... no varen demanar ajuda estatals, ni varen esperar que ningú els hi treïés les castanyes del foc. Només van comptar amb llur tenacitat i amb la intel·ligència natural que Déu els havia donat.

Avui Sant Hilari Sacalm és una vila que ha duplicat la població, té un aire modern, de caire netament europeu, amb cases de propietat, per la majoria de la població, modernes i confortables, un impressionant parc automovilístic (gràcies a l'aïllament), noves i boniques urbanitzacions, una indústria manufacturera de la fusta, equipada amb modernes màquines. Una indústria artesanal que ha estat capaç de dur el nom de Sant Hilari Sacalm als cinc continents.

Molts dels treballadors que visqueren les hores de la transformació, avui ja estan jubilats. Poden estar orgullosos del seu esforç, ells han canviat la fisonomia d'aquest poble, que si primer va atendre les questions materials, ara es preocupa de la cultura, de l'ensenyança. Més de setanta nois i noies cursen estudis als instituts propers, i aquest any seran una trentena els qui aniran a cursar estudis universitaris o col·legis professionals. Els avis poden estar satisfets de llur esforç!!!

Sant Hilari Sacalm té

també una requesa natural cada dia més valuosa, l'aigua. Una aigua de taula pura i cristal·lina com poques n'hi ha, i fonts, moltes fonts on cal anar-hi a desintoxicar l'organisme emmetzinat de les grans ciutats.

I aquelles fondes i fondetes, més aviat humils, avui són esplèndids hostals amb tot el confort que exigeix la vida actual.

Sant Hilari té, també, boscos frondosos, on el rovelló, la pinenca i altres bolets s'hi crien amb profusió. Unes panoràmiques impressionants, amb el Montseny al fons.

Què més té Sant Hilari?. Doncs uns ciutadans molt independents, enamorats del seu poble que estimen de tot cor, cordials i a l'hora apres, atents però mai servils.

Un poble que està orgullós del que és i del que ha fet i que es prepara pels embats de demà.

Esexemple viu de molts pobles i poblets de muntanya i un orgull més per Catalunya.

I també tenim tradicions i llegendes, i festes noves, i de velles que s'estan recuperant.

Ah!!! També tenim un petit, bufó, monument megalític, La Pedra Llarga.

Això és Sant Hilari Sacalm... i molt més, un poble europeu al cor de les Guílleries.

Narcís PUJOL de la HUERTA